

எல்லோரும் நாட்டியம் ஆடுவதில்லை. எல்லோரும் சங்கீ தம் பாடுவதில்லை. எல்லோரும் வயலினோ, மிருதங் கமோ வாசிப்பதில்லை. சிலருக்குத்தான் இந்தக் காரியங்களைச் செய்ய முடிகிறது. அந்தச் சிலரிலேயே ஓரிரண்டுபேர் செய்யும் பொழுது நமக்கு மெய் மறந்துவிடுகிறது. தயை வத்தையே கண்டு விட்டாற்போல பல்லரித்துப் போகிறோம். வறோ பலர் செய்யும் பொழுது, நமக்கு இந்த அனுபவம் ஏற்படுவதில்லை. ஒரு சமயம் நாம் பிரமிக் கலாம். மலகை கலாம். வியக் கலாம். நுட்பமான ரசானுபவம், தன் மறதி போன்ற உணர்வு நிலைகள் வருவதில்லை. கலகூர் உணர்வு மயமாகி ஆகி ஆடும் போதோ, வாசிக் கும் போதோ, தானாக ஒரு முழுமையும் ஓர் ஒருமையும் அந்தக் கலைப்படப்பில் நிறைந்து, நம்முள்ளயும் பரவி நிரம்பும். உணர்வு thija4 இல் லாமல் இயந்திர ரீ தியில் படகை கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் சாமரத்தியத்தையும் அசகாய சபரத்தனத்தையும் காட்டி நம்மைப் பிரமிக் க வகைக் க முடியும், ஆனால் மெய் மறக்கச் செய்ய இயலாது. நான் இந்த நோக்கில் தான் எந்தக் கலைப்படப்பையும் பார்க்கிற வழக்கம். சிறுகதையையும் அப்படித்தான் பார்க்கிறேன்.

எந்தக் கலைப்படப்புகும் முழுமையும் ஒருமையும் அவசியம். அவை பிரிக் க முடியாத அம்சங்கள். சிறுகதையில் அவை உயிர்நாடி. ஓர் அனுபவத்தைக் கலவைபிவில் வளிப்படுத்த சிறுகதையில் இடமும் காலமும் குறுகியவை. எனவே எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் உணர்வோ, சிரிப்போ, புன்சிரிப்போ, நகையாடலோ முறுக்கறிய, துடிப்பான ஒரு கட்டத்தில்தான் இருக்க முடியும். சிறிது நேரத்தில் வெடித்துவிடப்போகிற ஒரு திறிப்பும், ஓர் அவசரத்தன்மையும் நம்மை ஆட்கொள்ள வேண்டும். தறிக் கப் போகிறது பட்டக் கயிறாக இருக்கலாம். எஃகும் வடமாக இருக்கலாம். ஆனால் அந்தத் திறிப்பும் நிரம்பி வழிகிற துடிப்பும் இருக்கத்தான் வேண்டும். இந்தத் திறிப்பு விஷயத்திற்குத் தகுந்தாற்போல வறோபடுவது சகஜம். கதையின் பொருள் சமோ பல், காதல், வீ ரம், தியாகம், நிராசை, ஏமாற்றம், நம்பிக்கை, பக்தி, உல்லாசம், புதிர் அவிழல் அல்லது இவற்றில் சிலவற்றின் கலவையாக இருக்கலாம். அதற்குத் தகுந்தபடி அந்தத் திறிப்பு பஞ்சின் திறிப்பாகவோ, பட்டின் திறிப்பாகவோ, எஃகின் திறிப்பாகவோ, குண்டு மருந்தின் வெடிப்பாகவோ சத்தம் அதிகமாகவோ குறைந்தோ மெளனமாகவோ மாறுபடும். எனக்கு வறோ மாதிரியாக இந்த அனுபவத்தை விளக்கத் திரியவில்லை. பல சமயங்களில் சிறுகதையைப் பற்றி நின்கை கும் போது, நஹு அல்லது ஐம்பது கஜ ஓட்டப்பந்தயத்திற்கு ஆயத்தம் செய்து கொள்ளுகிற பரபரப்பும், நிலைகொள்ளாமையும் என்னகை கவ்விக் கொள்கிறதுண்டு. இது ஒரு மலை ஓட்டப்பந்தயமல்ல. சகை கிளில் பல ஊர்கள், வளிகள், பாலங்கள், சமோலகைகள், சாலகைகள் என்று வகைபுரம் போகிற பந்தயம் இல்லை. நஹு கஜ ஓட்டத்தில் ஓவ்வோர் அடியும் ஓவ்வோர் அசையும் முடிவான நோக்கித் துள்ளி ஓடுகிற அடி அசைவு. ஆர அமர,வடிக் கை பார்த்துக் கொண்டு சிலைலவோ வகைத்தை மாற்றிக் கொள்ளவோ இடமில்லை. சிறுகதையில் சிக் கனம் மிக மிக அவசியம். வளவளப்புக்கு இடமே கிடையாது. வளவளப்பு என்றால் அதிகச் சூமலை. ஓடுவது கஷ்டம்.

இத்தனை திறிப்பும் துடிப்பும் வகைமும் தவேயான சிறுகதை எழுத எத்தனையோ பேர் வழிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வகைப்புக்கு நடத்துகிறார்கள். தபால் டய்ஷன் கிட்ட நடத்தவதாகக் களே வி. என்ன நடத்தினாலும் உத்திகளதைத் தான் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். உணர்வில் தமோய் வதகைச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது. உணர்வில் லயிப்பதையும் முறுக்கறோவதையும் சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது. ஆனால் உத்திகளைச் சரியாகக் கையாண்டு, இலக்கண ரீ தியாகப் பழுவில் லாத ஆயிரம் சிறுகதைகள் இப்பொழுது நம் நாட்டிலும் அயல் நாடுகளிலும் பல பத்திரிகைகளில்

வருகின்றன. ஆனால் நாவலோ, நாடகமோ எழுதும் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையில் நிறையில் ஒரு பங்கு கட்டி அசல் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் இந்த உலகத்தில் இல்லை. இதுதான் வடிகக்கை. உத்திகளைத் தரிந்து கொண்டு மட்டும் சிறுகதைகள் எழுதி, பத்திரிகைகளை நிரப்பலாம். அது ஒன்றும் பெரிய காரியமில்லை. சகோகாவின் உத்திக் கு ஓர் அச்சு தயார் செய்துகொண்டு அதில் நம் சரக்கைப் போட்டு வார்த்துவிடலாம். ஆனால் அது சகோகாவ் அச்சின் வார்ப்பாகத் தான் இருக்கும். புதிதாக ஒன்றும் வந்துவிடாது. உணர்வும் நம் பார்வையின் தனித்தன்மையும் தான் முக்கியம். அவை கண்மயமாகவும் தீ விரமாகவும் இருந்தால் நமக்கு என்று ஓர் உருவம் கிடக்கும். இதனை எப்படிச் சொல்லிக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்?

தனித்தன்மையும், உணர்ச்சி நிறைவும், திறிப்புமும் எல்லாம் இல்லாவிட்டால் சிறுகதையின் பிரசித்திபெற்ற இலக்கணமான ஒருமறை பாடும் உயிரில்லாத ஜடமாகத் தான் இருக்கும். இன்று உலகப் பத்திரிகைகளில் வரும் பெரும்பாலான கதைகள் தனித்தன்மை இல்லாத, அல்லது போலி உணர்ச்சிகள் நிறைந்த ஜடங்கள் தான். ஆனால் பொதுவாகப் பத்திரிகைகள் தான் சிறுகதைக் கலையை வளர்ப்பதில் பெரும் பங்குகொண்ட கருவியாக இருந்திருக்கின்றன. சகோகாவ், மாப்பஸான், ஹென்றி ஜேம்ஸ், மாம், மெல்வில, ஸ்டீபன், கர்னே, ப்ரெட் ஹார்ட்டி முதல் ஜெர்மனி, ஜப்பான், இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் எழுதிய எழுதுகிற சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் வரம் முக்காலமே மீனும் வீசும் பத்திரிகைகளில் தான் எழுதியிருக்கிறார்கள் எழுதுகிறார்கள். எனவே, பொறுப்புள்ள பத்திரிகைகள் நல்ல சிறுகதைகளையும், பொறுப்பில்லாதவற்றையும் வளர்க்கின்றன என்று சொல்லிவிட்டு மலே போவோம்,

சிறுகதையில் வரும் கதையோ நிகழ்ச்சியோ ஒரு க்ஷணத்திலோ, நிமிஷத்திலோ, ஒரு நாளிலோ, பல வருடங்களிலோ நடக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம். காலையில் தொடங்கி இரவிலோ, மறுநாள் காலையிலோ அல்லது அந்த மாதிரி ஒரு குறுகிய காலத்திலோ முடிந்துவிட வேண்டும் என்று அவசியமில்லை. சொல்லப்பட வேண்டிய பொருளின் ஒருமறை தான் முக்கியமானது. எட்டு நாளில் நடந்த சங்கதியை முதல் நாளிலிருந்து வரிசையாகச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். இரண்டாவது, மீன்றாவது, நாலாவது நாளிலிருந்தோ அல்லது கட்சிக் கணத்திலிருந்தோ ஆரம்பித்து, பின் பார்வையாகப் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். நடந்தது, நடக்கப் போவது இரண்டுக்கும் இடையே ஒரு வசதியான காலகட்டத்தில் நின்றுகொண்டு நிகழ்ச்சியைச் சித்திரித்துக் கொண்டு போகலாம். எப்படிச் சொன்னாலும் ஒரு பிரச்சனை, ஒரு பொருள், ஓர் உணர்வு, ஒரு கருத்துதான் “ஓங்கியிருக்கிறது” என்ற நிலைதான் சிறுகதைக்கு உயிர்.

சிறுகதையில் சொல்லக் கூடாத விஷயங்களே இல்லை. கடந்த 100 ஆண்டுகளில் சிறுகதை வளர்ந்துள்ள போக்கைப் பார்த்தாலே இது தெரியும். பெரும்புற நிகழ்ச்சிகளில் தொடங்கி நுட்பமான மனத்தத்துவ ஆராய்ச்சி வரையில் அதன் பொருள் இப்பொழுது விரிந்திருக்கிறது. மலேஷியாந்த வாரியான கவனத்திற்குப் புலப்படாத அக உணர்வுகள், நினைவோட்டங்கள், அபிமான நிலைகள் பெரும் கண்பார்வைக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கிடக்கும் மன உந்தல் இவை எல்லாம் இன்று சிறுகதைப் பொருளாக வந்துள்ளன. ஆனால் எதைச் சொன்னாலும் ஓங்கி நிற்கும் ஒருமை அவசியம். ஒருமையுள்ள சிறுகதை முடிய வேண்டிய இடத்தில் தானாக முடிந்துவிடும். முடிகிற எல்லையைக் கடந்தால் ஒருமைக் கோப்புக்கும் ஊறுவிளையைத் தான் செய்யும். பந்து எல்லையைக் கடந்து ஓடினால் கிரிக்கெட்டில் ஒன்றுக்கு நாலாக ரன் கிடக்கும். சிறுகதையில் கிடப்பது பிஜயம் தான்.

என்னை ஒரு நண்பர் கட்டேடார். சிறுகதை, நாவல் எழுதுகிறவன் பெரிய இலக்கிய கர்த்தர்களின் நிலங்களைப் படிக் கவணேட்டுமா என்று. அவசியமில்லை என்று நான் சொன்னேன். அது எனக்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் சொல்லவில்லை. இயற்கையாகவே அபாரமாக எழுதும் மதேபை படதை தவர்களையே, புது வழிவகைக்கும் ஆற்றல் படதை தவர்களையே மனதில் வைத்துக்கொண்டு சொன்னது. என்னைப் போன்றவர் நிறையப் படித்தால் தான் நல்லது. சகீகாவ், மாப்பஸான், போ, மாம், தாகூர், கு.ப.ரா. புதுமையித்தன், லா.ச.ரா, ஸீன் ஓகாஸி, ஜாய்ஸ், ஸ்டீஃபன் கர்னே, ஹென்றி ஜேம்ஸ், போவன், காவபாட்டா போன்றவெவ்வேறு சிறுகதை ஆசிரியர்களையே படித்தால், சிறுகதைகளைக் காண்பொருள்களையே நாடாவதில் எத்தனை சாதாரண கட்டுரைகள் உண்டு என்பதும், சிறுகதை உருவத்தில் எத்தனை நிறுவகைகள் சாதாரணம் என்பதும் தெரியும். உருவம் என்று சொல்லும் போது ஆரம்பம், இடை, முடிவு மீண்டும் தள்ளித் தள்ளிவாகத் தான் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லையென்பதும் இந்தக் கதைகளைப் படித்தால் தெரியும். இந்த மீண்டும் தள்ளிவாகத் தெரிவதும், தள்ளிவில்லாமல் பிச்சினாற போல் இருப்பதும் சொல்லுகிற விஷயத்தைப் பொறுத்தவை. ஒரு மரத்தின் நிழல் கருக்காகக் கத்தரித்தாற போலும் விழலாம். பிச்சினாற போலும் விழலாம். அது விளக்கின் திரும்ப, ஒளி மூதலியவற்றைப் பொறுத்தது. உருவம் சரியாக அமைவது நம்முடைய உணர்வின் தீவிரத்தன்மையைப் பொறுத்தது. என்னுடைய அனுபவத்தில், உணர்ச்சியோ, சிந்தனையோ போதிய தீவிரத்தன்மை பெறும் போது, உருவமும் தானாக ஒருமையே பாட்டுடன் அமைந்துவிடுகிறது. உணர்ச்சியின் தீவிரத்தன்மை எப்போது, எந்தக் கால அளவில் போதிய அளவுக்குக் கைகாட்டும் என்று சட்டம் போடவில்லை. அது ஒவ்வொரு ஆசிரியரின் திறமையைப் பொறுத்தது. ஒருவருக்கு ஒரு மணியிலோ, ஒரு நிமிஷத்திலோ கைகாட்டுகிற தீவிரத்தன்மை, ஊழும் தன்மை, எனக்கும் கிட்ட ஒரு வாரமோ, ஒரு வருஷமோ பிடிக்கலாம். எனக்கும் ஒரு கதையைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று வேறு ஒரு கதை தோன்றிச் சில நிமிஷங்களில் அதை எழுதி முடித்துண்டு. யோசித்துப் பார்த்தால், அந்தக் கதைகளைக் காணாதது மனத்தில் விழும் எத்தனையோ வருஷங்கள் ஆகியிருக்கும். தோட்டத்து மண்ணில் எப்பொழுதோ உதிர்ந்த விதையென்று, மண்ணுள் பல காலம் உறங்கி, திடீரென்று ஒரு மழை அல்லது நனைபிறகுப் பிறகு மூளையே பது மாதிரிதான் அது. உணர்ச்சியைக் குறுகிய காலத்தில் தீவிரமாக அனுபவிக்கப் பழக்கியும் கொள்ளலாம் என்று சொல்கிறார்கள். எழுத்து தொழிலாகி, பத்திரிகைகள் பெருகிவிட்ட இந்த நாளில் இப்படிப் பழக்கிக் கொள்வது அவசியம் என்பதில் தவறில்லை.

எப்படி எழுதுவது என்பதை எனக்கும் சரியாக விவரிக்கத் தெரியவில்லை. மாப்பஸான் “நகல்வேலை”யோ, “இரு நண்பர்களையோ, சகீகாவ் “டார்லிங்”கையோ, “கோரஸ் பாடகி”யையோ, கு.ப.ரா. “நீருன்னிஸா”யையோ, பிச்சமூர்த்தி “பதினெட்டாம் பெருக்கை”யோ, தாகூர் “ஊர் திரும்புதலை”யோ எப்படி எழுதினார்கள் என்று அவர்களையே கட்டேடால் தான் தெரியும். எனச் சொந்த அனுபவத்தில் தெரிந்ததைத் தான் நான் சொல்லுவேன். ஒரு நாள் நான் ரயிலில் போய்க் கொண்டிருந்த போது கச்சலும், கற்புப்புகை நாய் பிடுங்கினாற போன்ற ஒரு பத்து வயதுப் பெண் குழந்தையை உடையாரோ பணக்கார அம்மாள் எதிர்ப்பு இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தாள். பள்ளிக்கூட விடும்பொழுதுக்கு மீத அக்காளின் ஊரில் தங்கிவிட்டு ஊர் திரும்புகிறது அந்தப் பெண். நல்ல துணை ஒன்று இந்தப் பணக்கார அம்மாளின் உருவில் கிடைக்கவே, அக்காளின் அந்த அம்மாளோடு குழந்தையை அனுப்பியிருக்கிறாள். ஏதோ பச்சைக் கொண்டிருக்கும் போது அந்த அம்மாள் “இது படித்து என்ன பண்ணப் போகிறது? நான் கூட, கூடமாத் ஒத்தாசையாயிருக்க இதையே சாப்பாட்டு போட்டு வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு விடலாம் என்று பார்த்துக்கொண்டே” என்றாள். என்னமோ, அந்த யோசனையும் அந்த அம்மாள்

அதசைச் சொன்ன தோரணயையும் உள் மனத்தில் பாய்ந்து குத்திக்கொண்டுவிட்டன. அந்தப் பண்ணையே பார்த்துக் கொண்டு வந்தனே. அந்த ஆறு மணி நேரப் பயணத்தில் ஒன்றும் வண்டும் என்றாகுமே காமல், ஆசைப்படாமல், கட்டைகளே விகளாகக் குமட்டும் பதில் சொல்லிக் கொண்டு வந்தது அது. எனக்கு உணர்ச்சி வசப்படுகிற இயல்பு அதிகம். அந்தப் பண்ணை தன் பொறுமையினாலும், பொறுப்பினாலும் எதையும் சமாளிக்கும். எதையும் ஆளும் என்று தோன்றிறது. ஓடி ஆடி, கத்திக் கப்சலிட்டும், விளையாடிப் பிதற்ற வண்டிய வயதில் அது உலகத்தின் சூழலையும், கவலைகளையும் தாங்கிக் கொண்டிருப்பது போல எனக்குத் தோன்றிறது. எனக்குப் பயமாக இருந்தது. வயிற்றைக் கலக்கிறது. அது ஒரு படம்.

இன்னொரு படம். என மகன் ஆறு வயதில் ஒரு விடும்புறக்கை அகவன் தாத்தா வீட்டுக்குப் போயிருந்தான். நான் போய்த் திரும்பி அழைத்து வந்தனே. குணத்தில் எனக்குநீர் விரோதம் அவன். கப்பிடாததற்கு முன் போய் யாரோடும் பச்சிச் சிரித்து, நடுநாளே சிநகை போல ஐக்கியமாகிவிடும் சூழலும். பார்ப்பதற்கும் அப்போது கஷ்டம் முஷ்கனென்று உருட்டி விட்டாற்போல இருப்பான். கட்டப் பிரயாணம் செய்தவர்களோடு பச்சிச் சிரித்துக் களைத்துப்போய் அவன் தங்கத் தொடங்கினான். ஆரஞ்சுப் பழத்திறு காக்கக் கத்திவிட்டும், வாங்கிக் கொடுத்ததும் சாப்பிடாமல் தங்கிவிட்டான். அது கையிலிருந்து உருண்டு ஒரு ஓரமாகக் கிடந்தது. அவ்வளவு கத்தினவன் ஏன் உடனே அதைத் தின்னவில்லை? எனக்கு அப்போது முன்பொருதவரையில் பயணம் செய்தபோது பார்த்த அந்தப் பண்ணை ஞாபகம் வந்தது. இந்த இரண்டு படங்களும் எனக்கு அடிக் கடி ஞாபகம் வருவதுண்டு. ஆனால் எழுத வண்டும் என்று தோன்றவில்லை. சூழல் ஒரு வருடம் கழித்து கலமைகள் தீ பாவளி மலராக் காக்க அழைப்பு வந்தபோது, இந்த இரண்டு படங்களும் இணைந்து கலந்து "சிலிர்ப்பு" என்ற கதையாக உருவாயின. அதை வகைமாக எழுதின ஞாபகம் எனக்கு. கம்பயிட் டிரில் கொடுத்தது போல இந்த இரு நிகழ்ச்சிகளும் அந்த ஒரு வருஷ காலத்திற்குள் ஒரு கதையை உருவாக் கிவிட்டனவோ என்னவோ! உட்கார்ந்து கதையை எழுதி முடிக்கிற வரையில் என்னால் துயரம் தாங்க முடியவில்லை. ஒரு அப்பிரமமான உணர்ச்சியும் அது. உடல், உள்ளமெல்லாம் நிரம்பி அன்று நான் கரந்தது கொண்டிருந்த ஞாபகம். 13 வருஷம் கழிந்தும் இன்னும் தளிரிவாக நினைவிருக்கிறது. கட்சை வரிகளை எழுதும் போது ஒரு குழந்தையின் நிரமலமான அன்பில் திளக்கக் கும் சிலிர்ப்பும் கசிவும் என்னகை கரத்தைக் கொண்டிருந்தன. எழுதி முடித்ததும் ஒரு அதிசயமான சூழலையாகக் கும் விடும்புறக்கையும் நடுநாள் கொள்ளாத நிறைவும் என்னவை வந்து அணைத்துக் கொண்ட நினைவு இன்னும் எனக்கு இருக்கிறது. "சிலிர்ப்பு" என்றே பெயர் வதைத்துக் கதையை அனுப்பினேன். (எழுதி முடித்த பிறகுதான் தலப்பைக் கொடுக்கிற பழக்கம் எனக்கு.)

நான் ஒரு சின்ன ஹோட்டலில் சாப்பிடப் போனபோது ஒரு புதுக் கண்டாமணி கல்லாவிற் கருகில் வதை திருந்தது. ஹோட்டல் முதலாளி அதைக் கோவிலுக்கு விடப் போவதாகச் சொன்னார். ஏதோ சலெலக் குழந்தையைப் பார்ப்பது போல அதை அவர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். எதற்காக மணி வாங்கிவிடும்புறக்கார் என்று எனக்குள் கட்டைக் கொள்ளத் தொடங்கினேன். இன்னொரு நாள் லஸ் மில்லை ஹோட்டல் ஒன்றில் சாப்பிடும்புறக்கையில் ரவாதோசையின் மடிப்பதைத் திறந்தபோது பாதி குடித்த பீடி ஒன்று கிடந்தது. ஹோட்டல் முதலாளியிடம் காண்பித்தனே. அவருக்கு வருத்தம், புத்துப் பரோக்கு நடுவில் சொன்னார். அதே லஸ் மில்லையில் இன்னொரு ஹோட்டலில் சாம்பாரில் ஒரு சின்ன கருவண்டு கிடந்தது. நல்ல வளையாகச் சூண்டவை வற்றல் குழம்பு இல்லலை. வண்டு அடையாளம் தெரிந்தது. (ஒரு தடவை ரசத்தில் பல்கிட்டுக் கிடந்த திருக்கிறது. சாப்பாடும் விஷயத்தில் எனக்குத் தனி அதிர்ஷ்டம் உண்டு.)

சர்வரிடம் சொன்னதும், பீ டி தோசை மதுலாளி போலல் லாமல், அவர் பயந்து பரபரவென்று காதோடு காதாக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு ராஜோபசாரம் செய்து என்னவையென்பி வதை தார். பல ஆண்டுகள் கழித்து இவையெல்லாம் சரேந்து “கண்டாமணி” என்ற கதையாக உருவாயின. இந்தக் கதைக்கு மையக் கரு, சந்தகேம் அல்லது பயம். ஒரு உணவு விடுதிக் காரர் சாதம் கும்புகள் பரிமாறிவிட்டு உள்ளே வந்தபோது, கும்புகள் கரண்டியை விட்டுக் கிளறித் தடுக்கியபோது நீ எமாகப் பாம்பு கூட்டி போன்ற ஒரு ஜந்து கிடப்பதைப் பார்த்தார். கணவனும் மனவியும் பதறிப்போய் தயைவத திடன் அபவாதம் ஆபத்து ஏதும் வராமல் காப்பாற்றும்படி வணைபிக் கொள்கிறார்கள். செய்தி பரவாமலிருக்க வணைடும் என்று அவர்களாகக் கவலை. கண்டாமணி வாரத்துக் கட்டுவதாக நேந்து கொள்கிறார்கள். மறுநாள் காலம் அந்த ஆள் சத்தெழுப்போய் விட்டதாகத் தெரிகிறது. அது இங்கே சாப்பிட்டதனால் தானா என்று நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் விடுதிக் காரருக்குத் தன் கும்புதான் யமன் என்று பயம். சந்தகேமும் பயமும் அவரை ஆட்டுகின்றன. சொன்னபடி கண்டாமணி வாரத்துக் கோயிலில் கட்டிவிடுகிறார். ஆனால் அந்த மணியோசையைக் கேட்கும் போதெல்லாம், தான் செய்து விட்டதாக நினைத்த கும்புகள் அவரை அலகைக் கழிக்கிறது. கட்சியில் தாங்க முடியாமல் கோயில் நிர்வாகியிடம் சின்று வறே என்னவோ சாக் குகள் சொல்லி மணியைத் திரும்பிப் பெறப்பார்க்கிறார். சின்னச் சின்னதாக வள்ளிமணிகள் செய்து வகைகிறேன் என்று வணைடுகிறார். கண்டாமணியோ நன்றாக அமரத்துவிட்டது. அதிகாரி அதை எண்ணி, “போய்யா பதை தியம்” என்கிற மாதிரி சிரித்துவிட்டு மறுத்துவிடுகிறார். விடுதிக் காரருக்கு அழுத்தி வற்புறுத்தவும் பயம். பசோமல் திரும்பிவிடுகிறார். இந்தக் கதையைச் “சிலிர்ப்பு” மாதிரி பரபரவென்று நான் எழுதவில்லை. அந்தச் சந்தகேமும் பயமும் கதாநாயகர்களாக இருப்பதாலோ என்னவோ மள்ள மள்ள எத்தான் எழுத முடிந்தது. வறே தொல்லகைக் கும்புக் கிட்டதனாலும் மின்று நான் கு தடவை உட்கார்ந்து எழுதி முடித்ததாக ஞாபகம்.

இந்த மாதிரி பல கதைகளுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். அதனால் உங்களக்கு எந்தப் பிரயோசனமும் இராது. அவரவர்கள் அனுபவிப்பதும் எழுத்தாக வடிப்பதும் அவரவர் முறை.

என் அனுபவத்தையே மீண்டும் ஒருமுறை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எந்த அனுபவத்தையும் மனசில் நன்றாக ஊறப்போடுவதுதான் நல்லது. பார்த்த அல்லது கேட்ட ஓர் அனுபவம் அல்லது நிகழ்ச்சியைப் பற்றி உணர்ந்து சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஆறப்போடத்தான் வணைடும். இந்த மன நிலையை ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி அடிக் கடி சொல்லும் “Choice-less Awareness” என்ற நிலைக்கு ஒப்பிடத்தோன்றுகிறது. ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சூற்றி சித்தம் வட்டமிட, வட்டமிட, அதன் உண்மையை அகத்தின் முன்னே மலரும். கதை உருவம் முழுமையுடன் வடிவதற்கு என் அனுபவத்தில் இதுதான் வழி. அனுபவம் நம்முள்ளில் தோய்ந்து ஒன்றி பக்குவநிலைக்கு வராமுன் அவசரப்பட்டு எழுதினால் உருவம் மிளிப்பட்டு விடுகிறது. பழக்கத்தில் இது தெரியும்.

நான் சிறுகதை ஆசிரியனும் இல்லை. சிறுகதை வாத்தியாரும் இல்லை. (சிறுகதை எழுது என்று யாராவது என்னைக் கேட்டால் எனக்கு வயிற்றில் புளியைக் கரகைக் கத்தொடங்கிவிடும்.!) நான் எழுதிய நூற்றுக்கு மறேபட்ட கதைகளில் ஒன்றோ இரண்டோதான் சிறுகதை என்ற சொல்லுக்குச் சற்று அருகில் நிற்கின்றன. மற்றவகைகளைச் சிறுகதை என்றால் சிறுகதை என்ற சொல்லுக் கே இழிவு செய்து கிற மாதிரி. இப்படியானல் ஏன் இத்தனை நாழி கதை தாய் என்று கேட்காதீர்கள். தோல்வி

